

Євген Іщенко

ЗУСТРІЧ...

Поезія Лілії Золотоноші – це Зустріч. Зустріч, яка, за М. Бахтіним, складає нерозривну єдність часових і просторових зв'язків, яка не буває виокремленою, а завжди – цілісною та всеосяжною. Головним мотивом її Зустрічі є Кохання. Колись М. Цветаєва згадувала, що Пушкін заразив її коханням. Для поезії Лілії Золотоноші це основний мотив.

Заплуталась в кохання павутинні,
Не пам'ятаю ще себе таку...

У поезії Лілії Золотоноші вирує життя внутрішнє, життя без людей, але зі своїм світом, із Творцем. У ній немає очевидного й не завжди є достовірне, правдиве. Але завжди є *Сутнє*:

Не розпитуй. Життя, доню, грішне,
І нерідко всі вчинки не ті.
Бо це той, що над нами, Всевишній,
Переплутав стежки у житті.
...Бо усе, геть усе, що під небом
Безпритульне, хоча і живе.

...Кинеш кістку? (А більше й не треба!)
Пес й без кістки, дивись, проживе.
... Не запитуй у мене дороги,
Я й сама загубила її.
Але всі ми під небом і Богом –
Безпритульні. Або – нічийі...

Ліричне переживання піднесене до рівня світорозуміння, тут поезія стає вже філософією життя.

Збірки “Тепер або ніколи”, “Хочу до Тебе”, “Соло свічі” – усі переважно про нерозривні радість та печаль, кохання та розлучення, занурення у глибинні переживання й виходи душі назовні.

“Я” і “Ти” в них як персонажі неоднакові. Якщо “Ти” не втрачає власного узагальнення, то “Я” наближається до авторки як до людини.

Для поезії Лілії Золотоноші прикметна яскрава образність у змалюванні різних відтінків жіночої душі. Сконцентрованість душевна та занурення в кохання – найважливіші риси ліричної героїні. Водночас кохання в Лілії завжди внутрішньо драматичне.

“Всё о себе, всё о любви” – очевидно, ці слова М. Цветаєвої найбільше підійдуть для характеристики поезії Лілії Золотоноші. Для неї бути поза Коханням означає бути поза Життям:

Я скучила за тим, кого кохаю.
Ще витримаю день, а далі – ні!

У щастя – ані жалю, ані краю,
Нема і серця: холодно в мені...

Отримано 28 червня 2013 р.

м. Київ